

СВЕТСКИ ДАН(И)
ПОЕЗИЈЕ 2018 21 – 24. МАРТ

ПЕСНИЦИ ИЗ СРБИЈЕ:

Ласло Блашковић (Нови Сад, 1966), песник, романописац, приповедач, есејиста. Објављене књиге песама: *Гледаш* (1986), *Златно доба* (1987), *Црвене бригаде* (1989), *Ритам-машина* (1991), *Животи баџача коцке* (1997), *Јутарња даљина* (2002), *Жене писаца* (2006), *Прасвршетак* (2016). Књига прича: *Прича о малаксалости* (2010). Књига поетске прозе: *Имењак* (1994). Књига есеја: *Крај цитата* (2007). Књига путописа: *Гле!* (2016). Романи: *Свадбени марш* (1997), *Мртва природа са сатом* (2000), *Мадонин накит* (2003), *Адамова јабучица* (2005), *Турнир грбаваца* (2007), *Посмртна маска* (2012), *Разбрајалица* (2014). Добитник награде „Друштва књижевника Војводине“ за књигу године, награде фонда „Борислав Пекић“, награде САНУ из фонда „Бранко Ћопић“, награде „Стеван Сремац“, награде „Љубомир П. Ненадовић“, као и песничких награда „Печат вароши сремскокарловачке“ и „Матићев шал“. Проза и поезија Ласла Блашковића превођена је на дванаест језика. Управник је Народне библиотеке Србије.

Душан Вејновић (Сомбор, 1981). Објавио је збирку песама *Посебне потребе* (2013), роман *Јако и никоме* (2014) и две збирке прича *Тврдоглаве белине* (2011) (награда „Ђура Ђуканов“) и *Бочне гране еволуције* (2017). За превод романа *Амајлија* Роберта Болања (2015) добио је награду „Радоје Татић“. Живи у Новом Саду.

Срђан Гагић (Нови Сад/Босански Нови, 1988). Завршио је основне и мастер студије Српске књижевности и језика са компаратистиком на Филолошком факултету у Београду, где је тренутно на докторским студијама. Објавио је збирке поезије *Деца у излогу* (2015) („Бранкова награда“) и *Прелазно доба* (2016). Приредио је панораму *Меко ткиво: избор из нове поезије региона* (Клуб А-302, Филозофски факултет, Загреб 2015). Поезија и кратка проза објављене су му у више часописа, портала и заједничких издања, а редовно објављује књижевну критику у часопису „Просвјета“.

Песме су му превођене на румунски, енглески и руски језик. Члан је Српског књижевног друштва. Живи у Београду.

Ђорђе Ђорђевић (алијас **Ђорђе Вић**, Београд) рођен је у години када су снимљени филмови *Житије Брајаново* и *Сав тај џез*, за које каже да су битно утицали на његову визију стварности. По професији је англиста, а посебно се бавио проучавањем апсурда у књижевности. До сада је објавио две збирке песама, а од 2014, након сусрета са слем поезијом и „Поезином“, искључиво изводи песме уживо. Осим писањем бави се помало и савременим театром кроз учешће у низу радионица у организацији „Плавог позоришта“ из Београда које сматра кључним за формирање своје личности. Неки од узора су му: А. Арто, Ф.М. Достојевски, О. Вајлд, Х. Хесе, Д. Хармс, Ч. Буковски и други.

Дејан Илић (Травник, 1961). Од 1969. живи у Београду. Завршио је италијански језик и књижевност. Објавио је књиге поезије: *Фигуре* (1995), *У боји без тона* (1998), *Лисабон* (2001), *Дувански пут* (2003), *Кварт* (2005), *Из викенда* (2008), *Линије бега – изабране песме 1995-2008* (2011), *Катастар* (2013) и *Долина Плистос* (2017). Бави се књижевним превођењем. Преводац је низа савремених италијанских песника (Магрели, Фјори, Пустерла...), као и аутор антологије *Тело и поглед. Нови италијански песници* (2006). За своју поезију и превођење поезије добио је награде „Ђура Јакшић“, „Бранко Миљковић“, „Милош Н. Ђурић“ и „Меша Селимовић“.

Мирјана Фрау Коларски (Нови Сад, 1987). Дипломирала је на одсеку за Српску књижевност и језик Филозофског факултета у Новом Саду. Пише поезију, прозу, књижевну критику и есеје. Лауреат је 32. „Фестивала младих песника“ у Зајечару 2016. Објавила је књигу песама *Луј, нике* (2017). Добитник је неколико награда на фестивалима за кратку причу. Објављује у књижевној периодици и на веб порталима. Један је од оснивача и уредника „Међутим“ – онлајн часописа за књижевност, уметност и културу.

Томислав Маринковић (Липолист код Шапца, 1949). Објавио је књиге песама: *Двојник* (1983), *Извесно време* (1985), *Стихови* (1991), *Сумња у огледалу* (1996), *Школа трајања* (2003), *Свет на кожи* (2007), *Обичан живот* (2011), *Путовања кроз близине – изабране песме* (2013), *Невидљива места* (2015), *Издвојене тишине – изабране песме* (2016), и књигу прича *Путовање у ораховој љусци* (2017). Добитник је више награда за поезију: „Бранко Миљковић“, „Награда за најбољу књигу на Сајму књига у Шапцу“, „Заплањски Орфеј“, „Мирослав Антић“, „Васко Попа“. За укупан песнички допринос добио је „Дисову награду“ (2016). Приредио је књигу *Писац у врту* (2016), најлепше приче и песме о биљкама и пријатељству. Песме су му превођене на енглески, руски, шпански, португалски, јапански, словеначки и македонски језик. Живи у Липолисту.

Наталија Марковић (Београд, 1977). Дипломирала је на Филолошком факултету у Београду руски језик и књижевност. Објавила је збирке поезије: *Мембрана огледала* (1999) и *Киберлабораторија* (2007). Коауторка је зборника поезије и аутопоетика

песникиња нове генерације песникиња *Дискурзивна тела поезије* (2004) која је настала као резултат рада песничко-теоријске школе при „Асоцијацији за женску иницијативу“ (Београд). Песме су јој преведене на пољски и мађарски. Заступљена је у антологијама *Небомоство* (2005), *Поезија и последњи дани* (2009), *Из музеја шумова* (2009). Свирала је у женском саставу „Charming Princess“.

Милан Мијатовић је оснивач и представник организације „Поезин“. Идејни творац „Slam studija“. О себи мисли као о песнику, поет менаџеру и слемеру. Објавио је неколико књига, али тај податак сматра небитним, јер га највише занимају наступи уживо и поезија која живи на сцени. Фанатички ради на мапирању слем извођача у Србији и региону.

Никола Оравец (Нови Сад, 1984). Дипломирао је филозофију на Филозофском факултету у Новом Саду. Објављује поезију, критику и есеје у књижевној периодици и на интернету. Организатор је вечери поезије „Поетариум“ у Новом Саду, а ради и као и уредник блога за сатиру „Парадокс“. Добитник је прве награде на фестивалу поезије „Протест у култури 2013.“ који је организовао „Поезин“. Био је учесник *Poetry Slam Championship 2014* у Малмеу, Шведска. Прву збирку поезије *Коцке су бачене!* (2015) објавио је у едицији „Првенац“, СКЦ Крагујевац. Поезију обично објављује на сајту www.bundolo.org.

Ана Ристовић (Београд, 1972). Дипломирала је српску књижевност и језик са општом књижевношћу на Филолошком факултету у Београду. Објавила је следеће песничке збирке: *Сновидна вода* (1994), *Уже од песка* (1997), *Забава за доконе кћери* (1999), *Живот на разгледници* (2003), *Око нуле* (2006), *П.С. – изабране песме* (2009), *Метеорски отпад* (2013), *Нешто светли – изабране песме* (2014), *Чистина* (2015). Добитница је награда за поезију: „Бранко Миљковић“, „Бранкова награда“, „Милица Стојадиновић Спркиња“, „Дисова награда“ за комплетан песнички опус (2014) као и немачке награде "Хуберт Бурда" за младу европску поезију, 2005. године. Њене песме су превођене на бројне језике (енглески, немачки, француски, шпански, пољски, чешки, словачки, словеначки, македонски, бугарски, арапски, фински ...) и заступљене су у више домаћих и страних антологија. Појединачне књиге њених изабраних песама су преведене на енглески, немачки, словеначки, словачки, македонски и мађарски језик. Бави се и превођењем са словеначког језика са којег је до сада превела тридесетак књига савремене словеначке прозе и поезије. Живи и ради у Београду.

Горан Станковић (Ниш, 1958). Пише поезију, есеје, прозу, научно-популарне текстове и бави се уредничким и приређивачким радом. Био је дугогодишњи уредник књижевног часописа и издавачке куће „Градина“. Сада ради као главни уредник и „Нишком културном центру“. Објавио је књиге поезије: *Лик и позадина* (1984), *Квантна механика* (1987), *Cyberpunk* (1991), *Претходна књига* (1996), *Terra incognita* (1997), *Четири доба* (1999), *Литаније* (2008), *Биће скоро пропаст света – изабране песме* (2012), *Лик ствари које долазе* (2016). Књиге прозе: *Hronike о Нлоудеи* (1991, коаутор), *Terra marginalis* (1997, коаутор), *У трагању за златном липом* (2000). За поезију је добио награде: „Просветину награду“ (1997), „Бранко Миљковић“ (2000)

и „Печат вароши сремскокарловачке“ (2000). Члан је Српског ПЕН центра и „Српског књижевног друштва“.

Слободан Тишма (Стара Пазова, 1946). Студирао је књижевност у Новом Саду и Београду. У младости се бавио концептуалном уметношћу и рок музиком. Био је уредник у „Индексу“, „Пољима“ и на „Трибини младих“, као и дугогодишњи сарадник на ТВ Нови Сад у емисијама „Културни магазин“, „Видеопис“ и „Сазвежђе књига“. Објавио је књиге: *Маринизми* (1995), *Врт као то* (1997), *Blues diary* (2001), *Пјесме* (2005), *Урвидек* (2005) (награда „Стеван Сремац“), *Quattro stagioni* (2009) (награда „Биљана Јовановић“), *Бернардијеве соба* (2011) (НИН-ова награда за роман године). Члан је Српског ПЕН центра и Српског књижевног друштва. Живи у Новом Саду.

Витомирка Требовац (Нови Сад, 1980). Објавила је две књиге поезије: *Плаво у боји* (2011) и *Све дрвеће, сва деца и сви бицикли у мени* (2017). Заједно с Јеленом Анђеловски уредила је књигу поезије *Ово није дом* (2017). Ангажована је у књижари и издавачком центру у „Vulevar books“ Новом Саду.